

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/15/2022
Identifikačné číslo spisu:	8115222469
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8115222469.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Andrey Sedlačkovej, v spore žalobcu: PREŠOV REAL, s.r.o., so sídlom Slovenská 40, 080 01 Prešov, IČO: 31 722 814, proti žalovanej: Ing. V. U., nar. X. B. XXXX, bytom M., právne zastúpenej Mgr. Petrom Troščákom, advokátom, so sídlom Hlavná 50, 080 01 Prešov, o zaplatenie 6 630,12 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 18Cb/29/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. októbra 2021, č. k. 3Cob/13/2021-344, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca m á voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 19. novembra 2020, č. k. 18Cb/29/2015-314 v prvom výroku zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 6 630,12 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výkonom priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že dňa 25. februára 2013 bola medzi stranami sporu uzavretá zmluva č. 1179 o nájme nebytových priestorov medzi prenajímateľom Mesto Prešov, správa nebytových priestorov, zastúpené PREŠOV REAL, s.r.o., správcom nebytových priestorov a Ing. V. U. ako nájomcom, ktorej predmetom boli nebytové priestory na ulici R., za účelom prevádzkovania kaviarne a čokoládovne. Nájomný vzťah vznikol dňom 25. februára 2013 a uzatvoril sa na dobu neurčitú. V článku IV. zmluvy bolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté nájomné za užívanie nebytových priestorov vo výške 76 eur/m2/rok, čo ročne predstavuje sumu vo výške 8 220,96 eur, ktoré sa nájomca podľa článku V. zmluvy zaviazal uhrádzať mesačne s dňom splatnosti 5. deň bežného mesiaca. V článku VI. nájomca prehlásil, že preberá nebytové priestory v stave existujúcom ku dňu podpísania zmluvy o nájme a stav týchto priestorov pozná. Dňa 25. februára 2013 bola medzi stranami sporu uzavretá Zmluva na dodávku energií a služieb č. 1179, ktorej predmetom bola dodávka energií a služieb do prenajatých priestorov, v zmysle Zmluvy č. 1179, na základe čoho vyhotovil žalobca jedenkrát ročne, k 31. máju

nasledujúceho roka, vyúčtovanie energií a služieb, pričom zistil nedoplatky, a to za rok 2013 vo výške 1 498,21 eur, po zaplatení sumy vo výške 805,- eur vo výške 693,21 eur, za rok 2014 vo výške 3 955,76 eur a za rok 2015 vo výške 1 981,15 eur, spolu vo výške 6 630,12 eur. Žalobca si v konaní, po spojení vecí, uplatnil nárok na zaplatenie sumy v celkovej výške 6 630,12 eur s príslušenstvom, titulom nezaplateného nedoplatku za poskytnuté služby spojené s nájmom nebytových priestorov a nájomného počas doby trvania nájmu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je v celom rozsahu dôvodný. Povinnosťou žalovanej v zmysle citovaných zmlúv bolo popri dohodnutom nájomnom uhrádzať aj platby za dodávku energií a služieb, a to jednak formou dohodnutých mesačných zálohových platieb a jednak po vykonaní odpočtov za spotrebovanú energiu a služby jedenkrát ročne, k 31. máju nasledujúceho roka, na základe vyúčtovania. Žalovaná si svoju zmluvnú povinnosť doposiaľ nesplnila. Vo vzťahu ku kompenzačnej námietke žalovanej súd prvej inštancie uviedol, že žalobca vo vyúčtovaní za rok 2013 vykázal u žalovanej nedoplatok faktúrou č. 117913 vo výške 1 498,21 eur, z čoho žalovaná uhradila sumu, na ktorú poukázala v kompenzačnej námietke zo dňa 23. augusta 2016, a to vo výške 805,- eur (dňa 23. apríla 2013 vo výške 180,- eur, dňa 16. septembra 2014 vo výške 125,- eur, dňa 15. októbra 2014 vo výške 125,- eur, dňa 28. októbra 2014 vo výške 125,- eur, dňa 1. decembra 2014 vo výške 125,- eur a dňa 16. decembra 2014 vo výške 125,- eur) a nezaplatená zostala suma 693,21 eur. Úhrady žalovanej v sume 1 500,- eur a v sume 685,08 eur, spolu 2 185,08 eur, na ktoré poukázala v kompenzačnej námietke zo dňa 22. februára 2018, boli zaplatené na účet vlastníka Mesta Prešov, teda nie žalobcovi. Okresný súd mal za to, že z dokladu označeného žalovanou (Pohl'adávký/Záväzky) vyplýva, že sa týka záväzkov žalovanej voči Mestu Prešov a nie voči žalobcovi a keďže samotné Mesto Prešov v tom čase evidovalo voči žalovanej nedoplatky, uvedené platby započítalo na úhradu svojich nedoplatkov, čím sa dlh žalovanej voči Mestu Prešov znížil o tieto dve úhrady na sumu 8 609,47 eur.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 14. októbra 2021, č. k. 3Cob/13/2021-344 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) na základe odvolania žalovanej v prvom výroku potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Druhým výrokom priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

4. Odvolací súd sa v bode 10 až 17 odôvodnenia rozsudku vyjadril k odvolacím námietkam a tvrdeniam žalovanej, s ktorými nesúhlasil, a ktoré vyhodnotil ako nedôvodné. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie preto ako vecne správny potvrdil.

5. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“). Žiadala, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Navrhla tiež, aby dovolací súd postupoval podľa § 444 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) a rozhodol o odložení vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., ako aj vadou podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

6. Žalovaná namietala nesprávne právne posúdenie veci v otázke „či urobenie výpovede (z nájmu) zo strany prenajímateľa po značne dlhej dobe (po roku a pol, resp. po viac ako 18 mesiacoch) od momentu urobenia hrozby výpovede (z nájmu) pre neplatenie nájmu, resp. dlh na nájomnom v nezanedbateľnej sume (vo výške takmer 4 000,- eur), ktorého dôsledkom je ďalšie narastanie dlhu, je konaním prenajímateľa, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi“, pričom táto právna otázka ešte v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu nebola vyriešená. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke rozporu konania žalobcu s dobrými mravmi žalovaná zároveň namietala, že vyjadrenie odvolacieho súdu uvedené v bode 15 odôvodnenia napadnutého rozsudku považuje za strohé a za absolútne všeobecné a ktoré nepredstavuje právnu argumentáciu (a teda ani odôvodnenie). Ďalej podľa presvedčenia žalovanej je výrok I. napadnutého rozsudku krajského súdu nedostatočne odôvodnený, nepreskúmateľný, zjavne svojvoľný a arbitráry. Podľa názoru žalovanej sa odvolací súd nevyjadril k odvolacej kompenzačnej námietke a zároveň nedal žiadnu odpoveď k tvrdeniu žalovanej o vykonanom skrytom dokazovaní súdu prvej inštancie, keďže podľa názoru žalovanej nie je zrejmé, akým spôsobom dospel súd prvej inštancie

k záveru o výške sumy na akú sa znížil dlh žalovanej voči Mestu Prešov, a že tento dlh bol znižovaný sumami uvedenými v kompenzačnej námietke. Zároveň namietala nedostatočné vysporiadanie sa krajského súdu v napadnutom rozsudku so vznesenou námietkou neplatnosti nájomnej zmluvy č. 1179 a nevysporiadanie sa krajského súdu s argumentáciou žalovanej o možnosti uspokojenia pohľadávky žalobcu výkonom záložného práva k hnutelným veciam, ktoré mu žalovaná zanechala na úhradu prípadných záväzkov. Ďalej zdôraznila, že predchádzajúci súhlas primátora mesta Prešov č. M/1104/2013 zo dňa 12. februára 2013 netvorí súčasť zmluvy a nie je zverejnený na internete. Poukázala na to, že žalobca v konaní nepreukázal, že by nárok uplatnený žalobou reálne uhradil poskytovateľovi dodávok energií a služieb, a tiež nepreukázal, že by mu boli od poskytovateľa dodávok energií a služieb podložené faktúry s vyčíslenou spotrebou na odbernom mieste. Rovnako ani na tieto námietky nedal odvolací súd dostatočnú odpoveď. Žalovaná vytýkala odvolaciemu súdu, že sa v odôvodnení napadnutého rozsudku k odvolacej námietke nevykonania dokazovania vyjadril lakonicky a absolútne všeobecne keďže uviedol iba to, že netreba vykonávať žiadne ďalšie dokazovanie, a že odvolacie námietky sú nedôvodné, avšak neuviedol, prečo sú jednotlivé návrhy na vykonanie dokazovania nedôvodné. Keďže nebolo vykonané riadne dokazovanie, v dôsledku čoho ani nebol zistený a ustálený skutkový stav, žalovaná považuje napadnutý rozsudok za nezákonný a arbitrárny, založený len na tvrdeniach žalobcu a ním predložených faktúrach, čím odvolací súd nerešpektoval rovné postavenie strán sporu podľa čl. 6 ods. 1 C. s. p.

7. K dovolaniu sa písomne vyjadril žalobca, ktorý trvá na podanej žalobe a stotožňuje sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, a zastáva názor, že súd prvej inštancie a odvolací súd v súdnom konaní postupoval podľa procesného práva, zachoval rovnosť strán sporu a vykonal dokazovania potrebné pre náležité objasnenie skutkového stavu. Zdôraznil skutočnosť, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku riadne vysporiadal s kompenzačnou námietkou žalovanej a následne ju dostatočne odôvodnil, čo potvrdil aj odvolací súd. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovanej zamietol.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p. a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

9. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Súvisí to s tým, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým zákonným obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

10. Z ustanovenia § 419 C. s. p. vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené zákonné predpoklady, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (III. ÚS 474/2017 a I. ÚS 438/2017).

11. O tom, či je daná prípustnosť dovolania, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1

C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ vysvetlil, konkretizoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje ním uvedené zákonné ustanovenia. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu uplatneným dovolacím dôvodom, neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/235/2016 z 13. júla 2017).

K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

12. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. predpokladá, že právnu otázku dovolací súd doposiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita takúto otázku (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí) vyriešil. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom (k tomu viď napr. 3Obdo/28/2018 a 3Obdo/64/2018). To znamená, že musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, teda o právnu otázku rozhodujúcu pre rozhodnutie vo veci samej. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/189/2018 z 26. marca 2019).

13. V posudzovanom prípade dovolateľka vymedzila právnu otázku v znení „či urobenie výpovede (z nájmu) zo strany prenajímateľa po značne dlhej dobe (po roku a pol, resp. po viac ako 18 mesiacoch) od momentu urobenia hrozby výpovede (z nájmu) pre neplatenie nájmu, resp. dlh na nájomnom v nezanedbateľnej sume (vo výške takmer 4 000,- eur), ktorého dôsledkom je ďalšie narastanie dlhu, je konaním prenajímateľa, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi“.

14. Dovolací súd uvádza, že v prejednávacom spore ide o nárok žalobcu na zaplatenie sumy 6 630,12 eur s príslušenstvom z titulu nezaplateného nedoplatku za poskytnuté služby spojené s nájomom nebytových priestorov a nájomného počas doby trvania nájmu. Konajúce súdy vykonaným dokazovaním dospeli k záveru, že žalovaná si svoju zmluvnú povinnosť nesplnila, a preto ju súd prvej inštancie zaviazal na zaplatenie dlžnej sumy. V posudzovanom prípade bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúce, či žalobca ako prenajímateľ preukázal svoje tvrdenia o existencii a opodstatnenosti uplatneného nároku na zaplatenie dlžnej sumy, čo do základu a výšky. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je v celom rozsahu dôvodný a odvolací súd v zhode s týmto právnym záverom, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

15. Vzhľadom na uvedené závery súdov nižších inštancií, dovolací súd konštatuje, že vymedzená právna otázka bola odvolacím súdom posudzovaná (bod 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku), avšak na jej vyriešení nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolateľkou nastolená právna otázka je otázkou hypotetickou, ktorá nie je rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. Dôvodom pre rozhodnutie vo veci samej nebolo vyriešenie žalovanou sformulovanej právnej otázky, ale výlučne záver o opodstatnenosti žalobou uplatneného nároku, vzhľadom na neplnenie zmluvnej povinnosti zo strany žalovanej - nezaplatenie nedoplatku za poskytnuté služby spojené s nájomom nebytových priestorov a nájomného počas doby trvania nájmu. Bez ohľadu na skutočnosť, či urobenie výpovede v danom prípade bolo v rozpore s dobrými mravmi, nemá to vplyv na zaplatenie sumy 6 630,12 eur s príslušenstvom ako nedoplatku za poskytnuté služby spojené s nájomom nebytových priestorov a nájomného počas doby trvania nájmu.

16. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. daná nie je.

K namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

17. Pokiaľ ide o námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu konštatuje, že predmetná námietka nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. automaticky v každom jednom prípade, keď sa neúspešná strana nestotožní s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie). Naopak k posudzovaniu prípustnosti dovolania pri uplatnení námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu treba pristupovať individuálne s prihliadnutím na konkrétnu rozhodovanú vec. Na mieste je tak reštriktívny prístup a rovnako tak platí, že nie je možné posudzovať odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu izolovane, ale v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže obidve rozhodnutia tvoria jeden celok. Uvedené platí osobitne v prípadoch, ak odvolací súd pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie postupuje podľa ustanovenia § 387 ods. 2 C. s. p.

18. Prípustnosť dovolania na základe tvrdenej nepreskúmateľnosti rozhodnutia môže byť daná v prípadoch, ak odvolací súd nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia znemožní strane v dovolaní uplatniť dovolací dôvod podľa ustanovenia § 432 C. s. p., t. j. namietat' nesprávne právne posúdenie veci (rovnako aj 3Obdo/42/2019); ak odvolací súd uskutoční výklad právneho predpisu na zistený skutkový stav veci, ktorý je ústavne nesúladný, svojvoľný a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia (viď aj 3Obdo/72/2016 a 3Obdo/10/2017), alebo ak sa odvolací súd nevysporiada so skutočnosťou, ktorá je kľúčová pre rozhodovaný spor a má podstatný vplyv na výsledok konania (viď aj 3Obdo/93/2019).

19. V rozhodovanom spore podľa názoru dovolacieho súdu nešlo o žiadnu z výnimiek uvedených vyššie, ktorá by mohla založiť prípustnosť dovolania. Žalovaná v dovolaní bližšie neuviedla, v čom spočíva ňou tvrdená nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu potvrdzujúci rozsudok súdu prvej inštancie s ním tvorí jednotu, pričom vo výsledku z odôvodnení oboch rozhodnutí nižších súdov sú dostatočne zrejmé dôvody vyhovenia žalobe. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalovaná ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore. Už v uznesení z 11. apríla 2019, sp. zn. 3Obdo/2/2019 dovolací súd skonštatoval, že prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie), ktoré vyznelo v jeho neprospech.

20. Vo vzťahu k argumentácii žalovanej, že vyjadrenie odvolacieho súdu vo vzťahu k odvolacej námietke rozporu konania žalobcu s dobrými mravmi uvedené v bode 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku považuje za nedostatočne odôvodnené, dovolací súd uvádza, že predmetná námietka je neopodstatnená, nakoľko odvolací súd vyjadril svoj právny záver, že vznesenú námietku hodnotí ako nedôvodnú, ktorý odôvodnil tým, že nezistil, že by postup žalobcu, ako aj lehota medzi výzvou žalovanej a samotnou výpoveďou zakladala rozpor s dobrými mravmi. Ďalej uviedol, že žalovaná vedela, že má nedoplatky vo vzťahu k žalobcovi, a teda mohla očakávať, že k výpovedi z nájmu dôjde. Dovolací súd považuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia týkajúce sa predmetnej otázky za dostatočné a závery konajúcich súdov za správne.

21. V súvislosti s tvrdením dovolateľky, že odvolací súd sa nevyjadril ku kompenzačnej námietke a zároveň nedal žiadnu odpoveď k jej tvrdeniu o vykonanom skrytom dokazovaní súdu prvej inštancie, dovolací súd konštatuje, že kompenzačná námietka bola uplatnená už pred súdom prvej inštancie, s ktorou sa súd prvej inštancie vysporiadal v bode 21. odôvodnenia svojho rozsudku, keď uviedol, že kompenzačné námietky žalovanej vyhodnotil ako nedôvodné. Zároveň vysvetlil, že „zo strany žalovanej pritom pred začatím konania neboli voči žalobcovi vykonané žiadne relevantné úkony smerujúce k preukázaniu jej nesúhlasných tvrdení, vrátane neuplatnenia kompenzačných námietok, a teda žalovaná nárok žalobcu začala spochybňovať až po doručení platobného rozkazu. Žalovaná preto na skutkové tvrdenia žalobcu týkajúce sa sporu (§ 150 C. s. p.), teda na popretie tvrdení protistrany, žiadne relevantné dôkazy neoznačila, a teda tieto tvrdenia výslovne nepoprela, preto sa považujú za nesporné (§ 151 C. s. p.).“.

22. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že odvolací súd v napadnutom rozsudku využil možnosť ustanovenia § 387 ods. 2 C. s. p. použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia, nakoľko sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolací súd zároveň opakovane zdôrazňuje, že kompenzačná námietka už bola posudzovaná súdom prvej inštancie.

23. Odvolací súd v bode 8. odôvodnenia uviedol, že „v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).“

24. K nedostatočnému vysporiadaniu sa krajského súdu s argumentáciou žalovanej, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal oprávnenie prenajímať nehnuteľnosti a uzatvárať nájomné zmluvy a preto sa jej javí, že zmluva o nájme je neplatná, najvyšší súd poukazuje na bod 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom krajský súd dáva do pozornosti bod 19. odôvodnenia svojho predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia (uznesenie Krajského súdu v Prešove zo 7. novembra 2019, č. k. 3Cob/35/2019-191), v ktorom uviedol, že túto námietku považuje za nedôvodnú, keďže oprávnenie žalobcu uzatvárať nájomné zmluvy vyplýva z mandátnej zmluvy uzavretej dňa 1. augusta 2010 medzi žalobcom a vlastníkom nehnuteľnosti - Mestom Prešov, ktorá sa nachádza v spise.

25. K argumentácii o nevysporiadaní sa krajského súdu s námietkou neplatnosti zmluvy o nájme pre nehodnovernosť podpisu jedného z konateľov - Mgr. C. H., dovolací súd poukazuje na bod 19. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia pod sp. zn. 3Cob/35/2019, v ktorom dospel k záveru o nedôvodnosti tejto námietky a uviedol, že „z vyjadrenia Mgr. C. H. zo dňa 6. novembra 2018 jednoznačne vyplýva, že v zmluvách sa nachádza jeho podpis, a teda správne postupoval súd prvej inštancie, ak už aj s ohľadom na hospodárnosť nepristúpil k nariadeniu znaleckého dokazovania v tomto smere.“

26. K nevysporiadaniu sa konajúcich súdov s námietkou neplatnosti zmluvy o nájme a zároveň ani s argumentáciou žalovanej o možnosti uspokojenia pohľadávky žalobcu výkonom záložného práva k hnuiteľným veciam, dovolací súd odkazuje na bod 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom odvolací súd podotýka, že „súd prvej inštancie sa uvedenými skutočnosťami zaoberal už vo svojom predchádzajúcom rozsudku (viď bod 16 odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Prešov z 10. januára 2018, č. k. 18Cb/29/2015-157 - poznámka najvyššieho súdu) a odvolací súd správnosť ich posúdenia v tomto rozhodnutí nijako nespochybnil. Z tohto dôvodu by bolo opätovné posudzovanie predmetných skutočností v napadnutom rozsudku nedôvodné.“

27. K námietke žalovanej, že žalobca nepreukázal ani uhradenie nároku uplatneného touto žalobou dodávateľom energií a služieb a doručenie faktúr s vyčíslenou spotrebou na odbernom mieste, sa odvolací súd v bode 14. odôvodnenia napadnutého rozsudku vyjadril, keď uviedol, že „túto skutočnosť nebolo potrebné v tomto konaní preukazovať, pretože predmetom tohto konania nebolo zaplatenie pohľadávky dodávateľa energií, ale zaplatenie pohľadávky žalobcu ako prenajímateľa. Ak žalovaná mala pochybnosti o množstve spotrebovaných energií a rozsahu poskytnutých služieb mohla túto skutočnosť namietat v čase, keď jej boli predmetné faktúry doručené“.

28. S poukazom na uvedené najvyšší súd konštatuje, že námietky žalovanej týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sú neopodstatnené, nakoľko sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s podstatnými námietkami žalovanej, a preto napadnutý rozsudok netrpí vadou nedostatočného odôvodnenia.

29. Dovolateľka tiež namietala, že sudy nižších inštancií pri rozhodovaní o veci nerešpektovali rovné

postavenie strán sporu, pretože všetky tvrdenia žalobcu považovali za preukázané, naproti tomu všetky tvrdenia žalovanej považovali za nedostatočné a nevierohodné. Podľa jej tvrdenia právny záver vo veci konajúcich súdov bol založený len na tvrdeniach žalobcu a ním predložených faktúrach.

30. Strany sporu majú v konaní rovnaké postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (čl. 6 ods. 1 C. s. p.).

31. Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach, ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95). O tom, ako v tom-ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (m. m. 3Cdo/289/2014, 3Cdo/321/2015, 3Cdo/888/2015, 3Cdo/156/2016).

32. Obsah súdneho spisu nedáva podklad pre záver, že súd prvej inštancie porušil zásadu rovnosti procesných strán. Súd prvej inštancie vytvoril obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany. Vzhľadom na námietky žalovanej smerujúce najmä k nevyváženému spôsobu dokazovania dovolací súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v civilnom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, nie strán sporu. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nezakladá vadu zmätočnosti (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila.

33. Dovolací súd zdôrazňuje, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (por. I. ÚS 97/97).

34. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu teda nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Navyše nemožno opomenúť, že súdy nižších inštancií v odôvodnení svojich rozhodnutí podrobne uviedli, prečo ten-ktorý žalovanou navrhovaný dôkaz nevykonali.

35. Odvolací súd v bode 11. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že čo sa týka námietky nevyhovenia návrhu žalovanej na jej výsluch a výsluch žalobcu, zotrváva na svojom názore vyjadrenom vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v tejto veci (bod 20. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia pod sp. zn. 3Cob/35/2019), že „ako to vyplýva z obsahu spisu, tak žalobca, ako aj žalovaná boli na pojednávanie vždy riadne predvolaní, a teda nebol dôvod, aby súd prvej inštancie osobitne nariaďoval pojednávanie za účelom ich výsluchu, keďže v konaní sú sporovými stranami a nevyužili svoje právo zúčastniť sa pojednávania vo veci. Preto opakovane vyhodnotil túto odvoláciu námietku ako nedôvodnú.“. Dovolací súd v zhode s názorom odvolacieho súdu považuje predmetnú námietku ako nedôvodnú a doplnia, že z obsahu spisu konkrétne z l. č. 90, 97, 104, 117, 130 vyplýva, že žalovaná, resp. jej právny zástupca boli na pojednávanie vždy riadne predvolaní, avšak nevyužili svoje právo zúčastniť sa pojednávania vo veci. Pokiaľ ide o námietku žalovanej, že súd nevykonával ňou navrhnuté

ďalšie dôkazy, odvolací súd zotrval na svojom názore, že „z práva na spravodlivý proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 252/04, I.ÚS 50/04, II.ÚS 3/97, II.ÚS 251/03).“. Súčasne odvolací súd v bode 12 odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že „nesúhlasí s tvrdením žalovanej, že súd prvej inštancie návrh na jej výsluch nikdy nezamietol a v napadnutom rozsudku neodôvodnil, prečo ho nevykonal, a že nedostatočne odôvodnil nevykonanie ďalších ňou navrhovaných výsluchov a ďalšieho ňou navrhnutého dokazovania, pretože v bode 22. odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie výslovne uviedol, že žalovaná aj po rozhodnutí odvolacieho súdu, opakovane navrhla vykonanie totožného dokazovania, čo nebolo súdom akceptované už v pôvodnom konaní. Preto v zmysle zásady hospodárnosti konania, ako aj záverov vyplývajúcich z rozhodnutia odvolacieho súdu, opakované návrhy žalovanej na doplnenie dokazovania súd ako nedôvodné zamietol.“.

36. Dovolací súd preto považuje námietku dovolateľky, že konajúce súdy ani len neodôvodnili, prečo nevykonali navrhnuté dôkazy, a to výsluchy stán sporu, výsluchy žalovanou navrhnutých svedkov, a dokazovanie na preukázanie skutočnej spotreby energií, za neopodstatnenú.

37. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že z vyššie uvedených námietok dovolateľky jednoznačne vyplýva nespokojnosť s priebehom dokazovania a závermi súdov nižších inštancií, a v žiadnom prípade nemôže ísť o porušenie zásady rovnosti sporových strán, ako súčasti koncepcie spravodlivého súdneho konania.

38. K námietke dovolateľky, že konajúce súdy nevykonali riadne dokazovanie a nezistili skutkový stav, dovolací súd konštatuje, že ani prípadné nedostatky pri zisťovaní skutkového stavu, alebo nesprávne prijaté skutkové závery zo strany konajúcich súdov nie je možné podrobiť dovolaciemu prieskumu. V tejto súvislosti opätovne pripomína (rovnako aj 3Obdo/40/2017, 3Obdo/52/2017, 3Obdo/17/2018 a 3Obdo/18/2018), že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď ustanovenie § 442 C. s. p. („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

39. Nakoľko konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. a v rozhodovanej veci nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., najvyšší súd dovolanie žalovanej odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

40. Najvyšší súd nezistil ani splnenie predpokladov na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 444 ods. 1 C. s. p., a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

41. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, druhá veta C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.